

Evangelizációról

Időpont: 1953. január 8. Imaheti igehirdetés

Helyszín: Győr

Alapige: Lukács 16,19-31

Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván,

És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele.

És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról, de az ebek is eljövén, nyalják vala az ő sebeit.

Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám keblébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették.

És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak keblében.

És ő kiáltván, monda: Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet, mert gyötrettetem e lángban!

Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.

És mindenkefelett, miköztünk és tiközöttetek nagy közbevetés van, úgyhogy akik akarnának innét tihozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.

Monda pedig amaz: Kérlek azért téged, Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához,

Mert van őt testvérem, hogy bizonytságot tegyen nekik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne jussanak!

Monda neki Ábrahám: Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat!

Ama pedig monda: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek!

Ő pedig monda neki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

Az evangelizáció nagy kérdéstömkelegét csak az Ige korlátai között nézzük most és arra figyeljünk, hogy az Ige mit mond az evangelizációról.

Az első üzenete az Igének számomra ez:

Az evangelizációnak rendelt ideje van. Egyszer visszavonhatatlanul lejár az idő. Az evangelizációval el lehet késni és az evangelizációról le lehet késni. A példázatbeli gazdag embernek is az a baja, hogy elkésett. Tele van ő alázatossággal, hogyan könyörög Ábrahámhoz, elegendő volna neki annyi Istenből, mint az a csepp, amennyi a koldus Lázár bemártott keze ujjá hegyén a vízből megmarad. Milyen pirinyó az, még a morzsánál is kevesebb ez a csepp és ez is elég volna Istenből számára. És mennyire tele van missziói vággyal, szeretné megmenteni a földön maradt testvéreit, mind az ötöt, csak egy a baj, hogy mindezzel elkésett. A halál után nincs megtérés. Ha valaki bármilyen más formában gondolt volna is ennek lehetőségére, ez az Ige egyszer és mindenkorra leszögezi ezt az igazságot, mikor azt mondja: innen oda, onnét ide jönni többé nem lehet. Nincs többé átmenet Ábrahám kebele és a kárhozat között. Azért se az evangelizáció munkásai, se az evangelizáció hallgatói ne mondják tehát azt soha, hogy ráérünk még, mert a halál kiszámíthatatlan, annak is, akinek az evangelizáció végzése a kötelessége, de annak is, aki csak hallgatója. Amíg nappal vagyon, addig kell végezni a munkát és hallgatni az Igét, hogy az Ige megteremhesse gyümölcsét.

Az evangélizációnak tehát rendelt ideje van, amit azonban nemcsak a halál határolhat, nemcsak a halál szakíthatja félbe a megtérés szolgálatát, az evangélium hallgatását, mert ez az evangélizáció lényege. ApCsel 24,24-27-ben olvassuk Pál egyik kihallgatásának történetét, amikor Félix és Drusilla előtt hallgatják ki őt. Félix és Drusilla Páltól kap személyes evangélizációt és ez nem marad eredmény nélkül, mert megrémült tőle. A Szentlélek munkája ez a rémület. Ugyanaz a megkeseredés, mint amely pünkösöd napján töltötte el Péter igehirdetésére a hallgatóságot. De Félix és Drusilla elodázzák a megtérést, – majd máskor... most nem alkalmas az idő. Majd máskor keresünk alkalmas időt és beszélgetünk tovább az ítélet és kárhozat kérdéséről. És nincs többé számára alkalmas idő. Beszélget ugyan még Pállal, de többé nem rémül meg, mert a Szentlélek nincs ott többé a Pállal való beszélgetésnél. Nem rémül meg, mert már csak pénzforrásnak tekinti Pált és diplomáciai eszköznek, akinek fogvatartásával kedvezhet a zsidóknak. Lejárt az evangélizáció ideje számára és megkeményedett a szíve és ez a megkeményedés a lelki halál.

Azonban nemcsak testi és lelki halál szakíthatja félbe az evangélizációt, Isten egy egész közösségtől is elveheti az evangélizáció lehetőségét. ApCsel 18,6-ban olvassuk Pál apostol korinthusi szolgálatának egyik jelenetét. Pál Athénból megy Korinthusba és a zsinagógát keresi fel, ott akarja a zsidókat meggyőzni, hogy Jézus Krisztus a Krisztus és ettől kezdve a korinthusi zsinagógában nincs evangélizáció. A pogányokhoz megyek, – mondotta az apostol.

Akkor, mikor szétnézünk az evangélizáció munkaterületein és munkalehetőségei között, lehetetlen meg nem látnunk, hogy közöttünk az evangélizáció ideje lejárában van. Egyre jobban szűkül annak lehetősége. Becsüld meg hát és áron is megvedd a meglévő alkalmakat.

Ez az első üzenete az Igének.

A második üzenete az Igének számomra ez:

Isten Igéje nincs bilincsbe verve! Nemcsak tömegevangélizációk vannak, hanem négyszemközti evangélizáció is van. És úgy látszik, Isten ki akar bennünket gyógyítani a tömegimádatból és meg akar minket tanítani az egyes ember értékelésére, a személyes evangélizációra, ahogy valamikor volt, meg akar tanítani az angyalok alázatosságával szolgálni, akik egy bűnös ember megtérésén is tudnak örülni. Mert az evangélizációnak nem lényege a sokaság, hanem lényege a missziói tendencia. És van missziói beszélgetés is, amely evangélizáció akkor is, ha nincs ott más, mint Jézus és az, akit Ő evangélizál. Gondoljunk a samáriai asszony történetére, hát nem evangélizáció az? Gondoljunk Nikodémussal való éjjeli beszélgetésére Jézusnak, nem az újjászületés nagy titkáról szóló evangélizáció az?

Nem tudom, a példázatbeli névtelen gazdag szóba állott-e valamikor Lázárral? Volt-e olyan pillanata életének, mikor valami jóindulat, meleg érzés lett úrrá felette és leereszkedett ehhez a szegény, kapujában ülő koldushoz? Nem tudom, volt-e Lázárnak alkalmá, hogy élő szóval bizonyosságot tegyen a gazdag ember előtt, de az a tény, hogy ő ott szóltanul túrte fekélyeit, hogy a kutyák irgalmasabbak voltak hozzá, mint az emberek, talán szó nélkül tett előtte bizonyosságot arról, amiről a neve beszélt: Isten az én segítségem! – mert hitt abban, hogy Ura el nem hagyja. Talán bizonyosságot tett azzal, hogy békességgel hunyt el, talán ott simultak el a szegény Lázár ráncai a gazdag ember kapujában. Ez is evangélizáció volt a gazdag számára. Lázár evangélizációja a gazdagon.

És itt nem lehet meg nem látni azt, ha az evangélizáció lehetőségei szűkülnek is, a jó bizonyágtételeknek mindig korlátlan lehetőségei voltak, vannak és lesznek és azokat Isten most még inkább megsaporította. A Lázárok, Isten koldusai most oda vannak vetve a világ kapuja elé. Bevetette az Úr a világba a hívőket, szétszórja őket, mint magokat a barázdába, hogy evangélizáljanak.

Máté 13,38-ban magyarázza Jézus a tiszta búza és konkoly példázatát és ott a következőket mondja: „*A szántó föld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai.*” Isten az Övéit, az Ő országának fiait beleszántja a világ barázdájába, odaveti a hitetlenek lábai elé, mint Lázárt a gazdag kapuja elé. Vajon tudsz-e így nézni Istennek e cselekedetére?

Felolvasok egy szonettet, melyet egy áldott lelkű hívő lélek írt, címe: Együtt áldjuk a Magvető kezét...

A magvetés is széjjelszóratás,
Kik együtt voltak, szertehullnak.
Omló hantok közé simulnak.
Fakad-e élet? Lesz-e aratás?

Barázda éje mélyen eltemet,
De ha életté lesz halálunk,
Mi újra egymásra találunk,
Ne féljetek, testvér-búzaszemek.

Ha kín, ha rothadás a részünk,
Nem remegünk, előrenézünk,
és boldog hittel hullunk szerteszt.

Miért keserednénk tompa gyászban?
Holnap friss zöldben, ért kalászbán
Együtt áldjuk a Magvető kezét!

Vajon látod-e ezt? Hogy az Isten mikor téged kiemelt szűk életközösségből és bedobott a világba, műhelybe, irodába, pult mögé, olyan helyekre, ahol eddig még sohasem jártál, akkor, hogy nézed ezt? Mint számkivetést, vagy mint küldetést? Lázár oda van vetve a gazdag kapuja elé, hogy a gazdag el ne kárhozzon. Hidd el, amikor az ember elkezd a missziói beszélgetést, akkor tűnik ki, hogy mennyi vágy van az emberben Isten felé. Arról a gazdagról sem tudták volna feltételezni még barátai sem, akikkel együtt volt, hogy mennyi vágy van benne Isten után. De ez nyilvánvalóvá lett a pokolban. Léviről sem hitte volna senki, hogy mennyire vágyakozik az új, megszabadított élet után, csak Jézus tudta, hogy elég neki ez a mondat: „*Jer, és kövess engem...*” és mindent elhagy Krisztusért. (Lk 5,27-28). Senki sem gondolta volna, hogy az a Saul, aki nagy haraggal indul Damaskusba, hogy összefogdossa a keresztyéneket, hogy milyen közel van Isten országához, csak Jézus tudta róla egyedül.

Testvérem! Ez a missziói beszélgetés, a gazdag és Lázár együttléte, a világ és Isten népe összekeverése, ez az evangélizáció új lehetősége.

Van ennek az Igének egy harmadik üzenete is:

A szeretetszolgálatnak is van evangélizáció értéke.

A gazdag és Lázár között is kifejlődhetett volna egy szent szolgálat. Lázár gazdag volt valamiben, amiben szegény volt a gazdag és a gazdag gazdag volt valamiben, amiben szegény volt Lázár. Milyen nagy dolog lett volna, ha Lázár adhatott volna az ő gazdagságából hitet a gazdagnak, és milyen nagy dolog lett volna, ha Lázárnak nem kutyák nyalják a fekélyét, hanem emberek kötözték volna be sebeit. És nemcsak morzsák az asztalról, hanem karéj kenyér jutott volna számára a gazdag asztaláról.

A diakónia elhagyatott munkaeszköz volt eddig is. Mennyi akadálya volt a szeretetszolgálatnak és milyen kevéssé kapaszkodtunk bele Máté 5,16. versébe: „*Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” A szeretet szolgálatának evangélizációja az elzárkózott szíveket, melyeket a megkeseredés jégburka tesz hideggé és se tanítás, sem lelkesedés hevére meg nem olvadnak, eleven szívet gyűjt szívekre, amely leolvasztja szívekről a jégpáncélt.

Gazdag és Lázár egymás mellé vetve, hívő és hitetlen egy portán, ez az evangélizáció mai kérdése. És ezen a ponton mi ne felejtsünk el hálát adni Istennek azért, hogy Győrött van diakónia, az egyháznak van szeretetszolgálat. És ne felejtünk el könyörögni azért, hogy ez a diakónia lehet evangélizáció azok felé is, akik annak áldását élvezik, azok felé, akik terhét hordozzák boldogan, és azok felé is, akik az egészet még csak kívülről nézik.

Ámen